

нѣколко опориты битвы, Византийци-ти надвели, втурили-ся въ града и зели да плѣнять царскы-ты дворове. Борисъ, законный владалець на Българинъ, паднѣлъ въ рѣцѣ-ты на Византийци-ты, и Цимисихий го приналъ съ честь. Той пакъ говорилъ, че воюва само сряшто русскый князь. Свѣнеда съ нѣколко души ся-исплѣзнѣлъ отъ града и побѣгнѣлъ при Святослава.

Слѣдъ това Цимисихий потяглилъ за-въ Дръсть; всицкы-ти ближни блъгарскы градове му ся прѣдали. Святославъ ся-готвилъ въ Дръсть да посряштне неприателна. Цимисихий наближилъ, Святославъ излѣзълъ на поланѣ-тѣ да го посряштне, и тутакси ся подкачилъ страшенъ бой, който ся-повтарналъ нѣколко пѣти; най-сетнѣ Цимисихий налѣтѣлъ на Руссы-ты и гы вкаралъ въ града.

Тогавъ Цимисихий захванѣлъ брьдо-то надъ Дръсть, нагласилъ станъ и го обыколоилъ съ окопъ: а Святославъ окопалъ всицкый градъ съ дълбокъ ровъ до стѣнѣ-тѣ. Византийци-ти дръжали града обстѣпенъ близо три мѣсяца, та Русси-ти много тяглили отъ гладъ. Най-сетнѣ Святославъ като видѣлъ, че нѣма да излѣзе на-главѣ, пратилъ да иска миръ, и Цимисихий на драго срьдце ся-склонилъ. Сговоръ-тъ былъ: Русси-ти да поврънѣтъ Дръсть и всицкы-ты робие; да очистятъ Българинъ и да си идѣтъ въ Русско; а византийскый царь да имъ даде всицко за-въ пѣтъ. Слѣдъ това Святославъ си отишълъ отъ Българинъ.

Онова, што мѣселилъ царь Никифоръ, сега станѣло. Българина, отъ Пловдивъ до Дунава, была вече въ рѣцѣ-ты на Византия. Цимисихий нито на умъ ималъ да врьне на Българе-ты царя имъ